

zhromadžu wšitko, štož je mi narostlo, a swoje dobytki,

19. A rjeknu swojej duši: Duša, maš wjele dobytkow skladženych na mnohe lěta; wotpočuj, jěz, pij, wjesel so.

20. Rjekny pak Bóh k njemu: Blaznje, w tutej nocy twoju dušužadaju wot tebe; a čej budže, štož sy přihtowal?

21. Tak je z tym, kotryž sebi poklady hromadži, a njeje bohaty za Boha.

1. Tim. 6, 17.

22. Rjekny pak k svojim wučownikam: Tohodla praju wam: Njebudźće starosćiwⁱ* wo swoje žiwjenje, što byšće jědli, ani wo swoje čělo, z čim byšće so woblekali.

Ps. 54, 23; Mat. 6, 25; 1. Pětr. 5, 7.

23. Žiwjenje je wjac dyžli jědź, a čělo wjac dyžli drasta.

24. Wopomńće rapaki, zo njesyja a nježnjeju, nimaju pincy ani bróžnje, a Bóh je žiwi. Kelko wjac sće wy dyžli wone?

25. Štó pak wot was móže z přemyslenjom swojej dolhosći jedyn lohć přidać?

26. Hdyž tohodla njemóžeće, štož je najmjenje, přečo sće wo druhe starosćiwⁱ?

27. Wopomńće lilije, kak rostu, nje-džělaju a njepradu; praju pak wam: Ani Salomon we wšej swojej krasnosći njebě wuhotowany, kaž jena z nich.

28. Jelizo pak Bóh trawu, kotraž je džen-sa na polu, a jutře so do pjecy čisnje, tak drasći, čim wjac was, malowěriwi?

29. Tuž njestarajće so, što byšće jědli abo što byšće pili, a nježnošujće so wysoko.*

30. Přetož za wšitkim tymžadaju ludy swěta. Waš Wótc pak wě, zo toho potřebujće.

31. Ale pytajće najprjedy kralestwo Bože a jeho sprawnosć, a to wšitko budže wam přidate.

32. Njebój so, móličke stadlo,* dokelž wašemu Wótcj je so spodobalo wam kralestwo podać.

33. Předajće,* štož maće a dawajće jalmožnu; wudžělajće sebi měški, kotrež njezestarja, (a) poklad, kotryž njewoteběra w njebjesach, hdžež so paduch njebliži ani mola njekazy.

Mat. 19, 21.

34. Přetož, hdžež je waš poklad, tam budže tež waša wutroba.

35. Njech su waše ledžby wopasane,* a swěcy zaswěćene we wašimaj rukomaj,

36. A wy (budźće) podobni ludžom, čakacym na swójeho knjeza, hač so wróci z kwasa, zo bych, hdyž přindže a zaklapa, hnydom jemu wotewrili.

37. Zbóžni čí služownicy, kotrychž knjez, hdyž přindže, wotučenych nadeńdže; zawěro praju wam, zo so wopasa a jich za blido sadzi, a khodžo budže jim poslužeć.*

38. A přindže-li w druhej wigiliji,* a přindže-li w třecj wigiiliji, a nadeńdže-li tak, zbóžni su čí služownicy.

39. To pak wězće, zo hdy by hospodar wědzał, w kotrej hodzinje paduch přindže, by zawěsće kedžbowal a by njedal so lamać do swójeho domu.

Mat. 24, 43.

40. Tež wy budźće přihtowani, dokelž Syn čłowjeka přindže w hodzinje, w kotrejž so njenadžijeće.

41. Pětr pak džeše k njemu: Knježe, prajiš nam tuto přirunanje, abo tež wšitkim?

22. t. r. nimo měry starosćiwⁱ. — 29. t. r. nječinće sebi styskniwe mysle, njedajće so wot časnych starosćiwⁱ honić, tam a sem mjetać, runja lisću w powětre, njebjeski Wótc was njewopuści. — 32. Móličke po ličbje, móličke tež po ponižnym zmyslenju; njebój so, zo čí hdy nuzna wěc potřebuje, hdyž sy so přede wšim za kralestwom Božim staraš. — 33. To so njepríkazuje, ale jeno so radži. — 35. t. r. budźće stajnje přihtowani na přikhad Knjezowy. Rašnje ludy nošachu dolhe šěroke sukne, kotrež sebi k bjedram připasachu, zo njebychu při džěle a khodženju zadžěwani byli. — 37. Při hosćinach khodžeše hosćowar wokoło swójech hosćiwⁱ a hladaše, hač kóždy ma, štož potřebuje. Při njebjeskej hosćinje budže Knjez sam swójim swěrnym služownikam poslužowar. — 38. Wigilija, hl. Mat. 14, 25; tudy je čas powšitkownje měnjeny: njech přindže w kotrymžkuli času.